

Največji slovenski dnevnik
v Združenih državah
Velja za vse leto - - - \$6.00
Za pol leta - - - \$3.00
Za New York celo leto - \$7.00
Za inozemstvo celo leto \$7.00

GLAS NARODA

List slovenskih delavcev v Ameriki.

The largest Slovenian Daily in
the United States.
Issued every day except Sundays
and legal Holidays.
75,000 Readers.

TELEFON: CHelsea 3-3878

Entered as Second Class Matter September 21, 1903, at the Post Office at New York, N. Y., under Act of Congress of March 3, 1879

TELEFON: CHelsea 3-3878

NO. 234. — ŠTEV. 234.

NEW YORK, WEDNESDAY, OCTOBER 5, 1932. — SREDA, 5. OKTOBRA 1932

VOLUME XL. — LETNIK XL.

STAVKUJOČI FARMERJI PROTI PREDSED. HOOVERU

Z NAPISI IN PLAKATI SO MU
POKAZALI, KAJ MISLIJO O NJEM
IN DA NE BODO GLASOVALI ZANJ

Ko je dospel predsednik Hoover v Des Moines, so bile vse ceste zastražene z miličarji. — Farmerji so kričali, da bodo glasovali za Roosevelta. — "Ne pripovedujte nam, kaj boste storili za nas, pač nam pa povejte, zakaj niste ničesar storili za nas!" — Ženske v protestni paradi.

DES MOINES, Ia., 4. oktobra. — Ko je dospel predsednik Hoover sem na svojem kampanjskem potovanju, so mu nekateri nazdravljali, še več je bilo pa takih, ki so ga smešili in ga obdajali z očitki.

Takega sprejema najbrž še ni bil deležen noben predsednik oziroma predsedniški kandidat.

Na tisoče ljudi se je zbralo na pločnikih ulic, po katerih se je vozil predsednik. Vse ulice so bile nagosto zastražene z miličarji. Krike: "Živel Hoover!" je zadušilo kričanje: — "Mi bomo glasovali za Roosevelta!"

Milica je bila pozvana že popoldne, da bi držala farmerje v šahu, ker so hoteli vpriporiti že na postaji demonstracijo proti predsedniku. Med demonstranti je bilo tudi dosti žensk.

Milico so predsednikovi pristaši označevali kot "častno stražo", toda kaj kmalu se je izkazalo, da je bila njena naloga ščititi predsednika pred razburjenimi farmerji. Ko so razvili farmerji napise, so jih potisnili miličarji nazaj. Ceste so bile zastražene z miličarji na razdaljo štirideset blokov, dočim so bile stranske ulice zablokirane z avtomobili.

Ko je stopil Hoover iz vlaka, mu je bilo oddanih na čast več topovskih strelcev. Nato se je začela pomikati parada po glavnih ulicah. Bila je pa to bolj protestna parada nego slavnostni sprevod, prirejen na čast predsedniku Združenih držav.

Protestirali so moški in ženske ter dajali izraza svojemu nezadovoljstvu. Nekateri so se vozili vso noč, samo da bi bili navzoči pri sprejemu predsednika Hooverja.

Ko je dospel avtomobil po Locust Street do 6. ulice, so začeli stoteri kričati: — Ni nam treba praviti, kaj boste storili, pač nam pa raje povejte, zakaj niste ničesar storili za nas.

Neki moški je zakričal: — Stopite ven, da se pomeniva, dočim so drugi kričali: — Nikdar si ne prizadevajte, saj ne boste dobili naših glasov!

Farmer Don Howard in njegov pomagač Bob Anderson sta jezdila v ospredju sprevoda dva osla, ki sta imela na hrbtu plakate z napisom: — Hoover nas je privedel tako daleč. Hoover je rekel, da je demokrat.

Drugi farmerji so nosili plakate z napisi: — In the G. O. P. we trusted, now we're busted.

Na nekem trucku iz Clinton okraja je bil ogromen napis: 1700 bankrotnih farmerjev!

Zvečer je imel Hoover v Kolizeju svoj dolgo pričakovani govor.

Govoril je dolgo ter je od začetka do konca ostro kritiziral demokratsko stranko in njenega predsedniškega kandidata.

— Če bi demokratje zmagali, — je vzkliknil, — bi bilo uničeno vse, kar smo dosedaj dosegli.

Govoril je tudi o farmerskih dolgovih ter obljuboval, da bo storil vse, kar je v njegovi moči, da bo zmanjšal njihove dolgove in davčna bremena.

"GLAS NARODA" — List slovenskega naroda v Ameriki — Naročajte ga!

Anglija bo sklicala konferenco

NEMIRI V STAVKARSKEM OKROŽJU

Še vedno spor zaradi majnerskih plač. — Učenci visoke šole protestirajo proti nakupu premoga.

Canton, Ill., 4. oktobra. — Robert Pollitt, star 20 let, ki je zaposlen pri neunijski Pschirrer & Clearview Mine, je bil nevarno obstreljen, ko je stopil iz svojega avtomobila. Oblasti so mnenja, da je to posledica spora zaradi majnerske plače.

Šerif Prickett je naprosil guvernerja Emmersona za narodno gardo, da bo mogel vzdržati mir in red.

Državni pravnik Senft in drugi uradniki so dobili grozilna pisma, ker je bila izdana odredba proti piketiranju.

V okraju obratuje pet drugih majn in v nekaj dneh bosta pričeli delati dve veliki majni, ki sta bili zaprti več mesecev.

Spor zaradi majnerske plače se je celo razširil na šolske otroke, ko je 164 učencev visoke šole v Kineadi odkorakalo iz šolskega poslopja v protest, da bi šola kupila premog od Peabody Mine v Langleville.

Ravnatelj šole dr. R. J. Miller je izjavil, da šolski odbor nima denarja in da je bila samo Peabody Company pripravljena dati premog na upanje.

REVOLUCIJA V MANDŽURIJI

Na severozapadu bo mogoče postavljena nova vlada. — Kitajska železnica je ustavljena.

Harbin, Mandžurija, 4. oktobra. Po celi Mandžuriji prevladuje mnenje, da bo v nekaj dneh v severozapadnem delu Mandžurije razglašena nova vlada.

Promet na vzhodni polovici kitajske železnice med Harbinom in Mančulu je popolnoma ustavljen. Vsa mesta, razun Tsitsiharja, kjer se nahaja močna japonska posadka, so v rokah proti Mančoukuo državi.

Naglica, s katero je zavzel general Hsu Ping-ven mesto Mančuli, pomeni več kot pa navadni napad upornikov. General Hsu je v sredo zavzel Mančuli, v četrtek je zavzel Hailar ter je smel Mančoukuo zastave, v petek pa je ustavil vlake proti vzhodu v Fularji, pozneje pa je dovolil, da od tam vozijo dalje. To je bil zadnji vlak, ki je prišel, ali pa odpeljal, predno je bila razdejana železniška proga na vsaki strani Tsitsiharja.

Umikanje japonskih čet iz vseh mest ni pojasnjeno. Mančoukuo čete so se ali le malo upirale, ali pa so se podale četam generala Hsu.

Kitajski vojaki so zelo dobro oboroženi in v mestih ne nadlegujejo prebivalstva razun pristaje Mančoukuo države, katere takoj postreže brez vsake ceremonije. Japoncev v Mančulu niso nadlegovali v Hailarju pa so poiskali zavetja v tujih konzulatih.

KRALJ KAROL POZVAL SINA IZ ANGLIJE

Fant je čital o ljubavnih pustolovčinah svojega očeta. — Sin in mati se ne bosta več videla.

Pariz, Francija, 4. oktobra. — Romunski kralj Karol je poklical iz Anglije svojega sina princa Mihaela, ker je sin v nekem časopisu v Parizu bral o razmerju svojega očeta z Magdo Lupescu.

Kralj je odločen v tem, da ne bo nikdar več dovolil, da bi njegov sin še kdaj šel na Angleško, da obišče svojo mater, princeso Heleno.

Princ Mihael je v Parizu dobil v roke angleški časopis, v katerem je bilo pisano o ljubezenskih razmerah njegovega očeta in je članek prebral, predno mu je mogel ubraniti kraljev pribočnik, ki je princa spremljal v London.

— Kdo je ta očetova prijateljica, madame Lupescu? — je vprašal princ pribočnika.

Pribočnik je bil prestrašen in ni mogel storiti drugega, kot skušati izbiti princu iz glave celo zadevo.

Kralj Karol je telefoniral romunskemu poslaniku v London, da naj obišče dopisnika v Parizu, kateremu naj naroči, da preklic svoj članek in da obljubi, da ne bo več pisal o tem, dokler bo princ Mihael v Londonu. Dopisnik pa je izjavil, da je njegovo poročilo resnično.

Ko je kralj Karol o tem izvedel, je naročil, da se mora princ Mihael takoj vrniti v Bukarešto in njegovim spremljevalcem je bilo strogo naročeno, da skrbijo, da princ ne dobi več v roke angleških časopisov.

Ženeva, Švica, 3. oktobra. — Nek mlad Madžar je s Quai Wilson v revolverjem ustrelil na palačo Lige narodov. Krogla je zadela okno v dvorani, kjer je zboroval proračunski odbor Lige. Ko je bil aretiran, ni hotel povedati, zakaj je streljal.

KRALJ VIKTOR JE OBISKAL KOLONIJE

Massaua, Eritrea, Vzhod. Afrika, 3. oktobra. — Visoki abisinski dostojanstveniki so svečano sprejeli italijanskega kralja Viktorja Emanuela, ki je prvič obiskal italijanske kolonije v Afriki.

JAPONSKI VULKAN JE OŽIVEL

Tokio, Japonska, 3. oktobra. — Vulkan Širane, ki je miroval 29 let, je pričel metati iz svojega žrela ogenj in lavo. Dve osebi, ki sta stanovali blizu vulkana, sta najbrže izgubili svoje življenje.

ADVERTISE in "GLAS NARODA"

MEHIKA BO DEPORTIRALA NUNCIJA

Poslanski zbornica je glasovala, da se papeški nuncij deportira. — Je sicer rojen Mehikanec, toda zastopa tujo državo.

Mexico City, Mehika, 4. oktobra. — Poslanska zbornica je sprejela resolucijo, da se pošlje k predsedniku Rodriguez deputacija, da ga naprosi, da vlada izžene iz Mehike apostolskega delegata nadškofa Leopolda Ruiz y Flores kot škodljivega tujca.

Nadškof je sicer po rodu Mehikanec, toda poslanci pravijo, da je izgubil svojo državljansko pravico, ker zastopa tujo državo, namreč Vatikan.

Resolucija je bila sprejeta po ostri debati o zadnji papeževi encikliki, ki povdarja, da katoliška oblast sprejme obstoječe mehške postavbe glede cerkve s protestom.

Sprejeta resolucija se glasi: — Podpisani poslanci zveznega kongresa so z neprijetnim občutkom videli slabo zaupanje, ki se kaže s svojim neopravičenim napadom na nas papeževa enciklika, o kateri sedaj razpravljamo.

— Vsakemu pravemu revolucionarju je jasen namen rimskega duhovništva, ki zastoji skuša zvaliti na nas jezo tuje javnosti, ki je slabo poučena po vesteh, ki jih objavlja Vatikan.

To postopanje tuje oblasti kaže jasno sovraštvo in če pomislimo, da v tem mestu živi proti našim postavnim predpisom papežev zastopnik, ki se imenuje apostolski delegat, ki se mora zagovarjati za svoje delovanje, ki je bilo zgoraj omenjeno in še posebno, ker je bilo dokazano, da je kršil verske postavbe te dežele, prosimo, da je izvoljena komisija, da gre k predsedniku in ga naprosi v imenu naroda, ki ga zastopamo, da odredi izgon imenovanega papeževskega delegata kot škodljivega tujca.

Mexico City, Mehika, 4. oktobra. — Papeževa enciklika je povzročila veliko razburjenje v Mehiki. Poslanska zbornica je priporočila predsedniku Rodriguezu, da izžene iz Mehike papeževskega delegata, nadškof Leopoldo Ruiz y Flores ostro nastopil proti predsedniku.

V svoji izjavi na časnikarske zastopke je rekel apostolski delegat, da predsednik Rodriguez ni bil dobro poučen o papeževi encikliki. Dalje pravi nadškof Ruiz y Flores: — Kadar bo vladi in sovražnikom cerkve znano besedilo papežev enciklike, — je rekel nadškof in papežev delegat, — bodo prijetno presenečeni, da je enciklika namenjena mehiki duhovščini in mehikemu narodu z nasvetom, da se naj drže mirne in patriotične poti, da dosežejo izgubljeno svobodo. Ker so v Mehiki katoličani, zato ima papež pravico obrniti se na nje.

ZASTOPNIKI 4 DRŽAV BODO RAZPRAVLJALI O NEM. ZAHTEVAH

LONDON, Anglija, 4. oktobra. — Angleška vlada razmišlja o tem, da bi sklicala konferenco petih držav zaradi nemške zahteve glede enakosti oborožitve. Konferenca bo najbrže v Londonu in bodo zastopane Anglija, Francija, Italija, Nemčija in Belgija. Mogoče pa bo konferenca tudi v Ženevi v zvezi zasedanjem Lige narodov in svetovne razorožitvene konference.

Ženeva, Švica, 4. oktobra. — Angleški zunanji minister Sir J. Simon se je z aeroplanom odpeljal v Pariz, da se posvetuje s francoskimi državniki o nameravani evropski konferenci, ki bo razpravljala o nemški zahtevi glede armade.

Vojni minister je pred svojim odhodom imel dolgo konferenco z ameriškim zastopnikom na razorožitveni konferenci Norman Dason. Davis je povdarjal potrebo, da se kar najprej pregovori Nemčijo, da zopet pošlje svoje delegate na razorožitveno konferenco. Ameriški delegat se je pred svojim odhodom v Ženevo posvetoval s francoskim ministrom, predsednikom Herriotom.

Berlin, Nemčija, 4. oktobra. — "Ako predsednik Herriot misli, da more dokazati, da je Nemčija skozi leta prelomila določbe glede razoroženja v versailski mirovni pogodbi, tedaj naj objavi svoje dokaze s poglavji in odstavki, ali pa naj molči.

To je v bistvu odgovor nemške vlade na Herriotove trditve v nekem časopisu o nemškem oboroževanju.

Nek zastopnik nemške vlade je izjavil: — Celotno Herriot je priznal pravico Nemčije za samoobrambo. Nemčija je storiла vse v mejah postavne pravice in ne da bi kršila mirovno pogodbo s tem, da je ojačila svojo obrambno silo. To ni bila samo pravica, temveč dolžnost naroda, ki je odgovoren za varnost Nemčije.

— Govorjenje, da je nemška armada nevarnost za Francijo, je smešno. Vojaško nadzorstvo je bilo odpoklicano iz Nemčije leta 1927 in maršal Foch je tedaj v poslanski zbornici izjavil, da je razoroženje Nemčije popolno.

— Od tega časa dalje je Francija izdala za svoje oboroževanje štirikrat več kot Nemčija.

Francija ima 230.000 izvežbanih vojakov z vsem potrebnim orožjem, tri zračne divizije in velikanske utrdbe. Nemčija bi napravila veliko neumnost, ako bi se postavila nasproti taki sili s pešičko vojakov brez artilerije in tankov.

NAJDENI STARI OKOSTNJAKI

Bukarešta, Romnaska, 4. oktobra. — Zadnja povodenj reke Maroš je odkrila spomine na tragedijo v Aradu. Ko je voda vpadla, so ljudje našli ob nekem gozdu šest človeških okostnjakov.

Najbrže so to okostnjaki ogrskih generalov, katere so na tem mestu obesili Avstrijci po revoluciji leta 1848.

JAPONSKA PROTI LIGI

Japonski poslanik v Mančoukuo general Muto se ne bo vdal Ligi. — Poročila komisije Lige ne bi smela sprejeti.

Mukden, Mandžurija, 4. oktobra. — Navzile temu, kaj je našla komisija Lige narodov, bo Japonska v Mandžuriji zasledovala politiko, katero je pričela.

Tako je rekel japonski poslanik v Mančoukuo državi, general Nobuyoshi Muto, ki je izjavil dalje: — S sodelovanjem z Mančoukuo državo bomo vzdržali mir v Mandžuriji. Nobena tretja stranika ne more predružititi te odločitve.

— Z dobro voljo bomo sodelovali z Ligo narodov za svetovni mir, toda izprememba sedanje stanja v Mančoukuo bi samo kralila mir na Daljnem Iztoku.

— Lyttonovo poročilo vsebuje mnogo nespornostnih in nepoznanja.

— Japonski nastop 18. septembra 1931 (ko je japonska armada vdrla v Mandžurijo) je bil v samoobrambi. Našega nastopa ne sme soditi tretja stranika, ki pri tem ne kaže nikakega zanimanja.

— Komisija zastopa popolnoma napačno stališče, ko trdi, da je japonska vojaška in civilna oblast postavila novo vlado. Mančoukuo državo je postavila prosta volja naroda, ki je imel lahko stvar vsled prisotnosti japonske armade.

— Z vsem prepričanjem rečem, da bi s tem, da pride Mančoukuo v isti položaj, kot je bil pred 1. marcem, (ko je nova država razglasila svojo neodvisnost), nastali samo novi nemiri.

— Ponavljam še enkrat, da niti Liga narodov, niti kakršna druga sila, ne more izpremeniti naše odločnosti, da sledimo svojim načelom, ki smo si jih postavili glede Mandžurije.

ŽRTVE GRŠKEGA POTRESA

Atene, Grška, 4. oktobra. — Poročila iz potresnega ozemlja naznanjajo, da je v zadnjem potresu bilo ubitih 232 oseb. Škoda na poslopih znaša \$2,200,000. Ranjenih je bilo 360 oseb. Porušeni ali poškodovani poslopji, da v njih ni mogoče stanovati, je 3000.

"Glas Naroda"

Owned and Published by
SLOVENIC PUBLISHING COMPANY
(A Corporation)

Frank Sakser, President L. Benedik, Treas.

Place of business of the corporation and addresses of above officers:
216 W. 18th Street, Borough of Manhattan, New York City, N. Y.

"GLAS NARODA"
(Voice of the People)

Issued Every Day Except Sundays and Holidays

Za celo leto velja za Ameriko in Kanado	\$6.00	Za New York za celo leto	\$7.00
Za pol leta	\$3.00	Za pol leta	\$3.50
Za četrt leta	\$1.50	Za inozemstvo za celo leto	\$7.00
Subscription Yearly \$6.00		Advertisement on Agreement	

"Glas Naroda" izhaja vsaki dan izveniš nedelj in praznikov.

Doplat brez podpis in osebnosti se ne priobčujejo. Denar naj se blagoviti pošiljati po Money Order. Pri spremembi kraja naročnikov, prosimo, da se nam tudi prejane bivališče naznači, da hitreje najdemo naslovnika.

"GLAS NARODA", 216 W. 18th Street, New York, N. Y.
Telephone: CHelsea 3-3878

Pozor rojaki

KADAR nameravate potovati v stari kraj;
KADAR hočete poslati denar v stari kraj;
KADAR potrebujete knke notarske posle — se zaupno obrnite na nas, in postržno boste točno in pošteno kakor ste bili prej pri Sakserju. Določena skujnja vam to jamči.

Pišite po brezplačna navodila in pojasnila na

METROPOLITAN TRAVEL BUREAU
(Frank Sakser)
216 West 18th St., New York, N. Y.

Iz Jugoslavije.

Ponesrečen poizkus bolgarskih komitov.

Pred kratkim okrog poldneva je poskušala večja, do zob oborožena skupina komitov prekorati z albanske strani jug. mejo pri selu Vrnoš v bližini Prizrena in prodreti na jug. ozemlje. Jugoslavanski obmejni stražniki pa so to po pravočasno opazili in ji onemogočili njeno nakano. Po kratki bitki so jo pognali nazaj preko meje. Kakor se vidi, so oni krogi, ki vsako leto na pomlad in na jesen poskušajo izzivati nered in vznemirjenje na jug. ozemlju, že zopet na delu. Peklenski stroji, ki so jih pošiljali nekaj časa iz inozemstva, niso zalegli, ker je danes vsakomur že dobro znano, odkod prihajajo in kdo jih pošilja. Tudi razni hujskači nimajo sreče, ker ljudstvo vedno bolj uvideva, kje je resnica in kje laž. Če so se od neprijateljev jug. naroda plačani izdajalci zatekli k bolgarskim komitom in albanskim kačakom, je to za znak, da so že popolnoma skrahirali. Nedavno so, kakor poročajo, poskušali z bolgarske strani vtihotapiti razne temne elemente, atentatorje in plačane morilce na jug. stran, pa jim to ni uspelo. Sedaj so se zatekli v Albanijo, misleč, da bodo tam našli manj čuječe stražarje. Pa so se tudi tukaj zmotili. Naj jim bo to dober nauk, da je Jugoslavija vsestransko budno na straži ter da se ne bo dala od nikogar presenetiti.

EPLOG MAREKOVE DRAME

Peter Zgaga

SVETOST POGODE.

Pogodba je nekaj svetega. Koliko bolje bi bilo na svetu, če bi ljudje izpolnjevali določbe, ki jih vsebujejo pogodbe.

Pogodbe so dobre in slabe. Toda sveta je vsaka, četudi so nekatere precej nerodne. Običajno niso sklenjene za obojestransko zadovoljstvo. Naprimer versailleska mirovna pogodba. Za Francoze je silno dobra, ne pa toliko za Nemce, daji se ji pokore, radi ali neradi.

Rappalska pogodba je dobra za Lahe, za Jugoslovane pa ni kaj prida. Že vsaj za Slovence in Hrvatse.

Toda podpisana in potrjena je in prisrežena, četudi s figo v žepu.

Kadarkoli skleneta dva pogodbo, je eden udarjen. Udarni je tisti, ki pogodbo mora podpisati, dočim je na dobičku tisti, ki jo podpisuje z veseljem.

Versailleska in rappalska pogodba sta bili sklenjeni in podpisani v tem znamenju.

Približno taka je bila tudi pogodba, ki jo je sklenil idrijski rojak Štula s svojim tastom.

O Štuli sem že pisal, in ga rojaki več ali manj poznajo. Originalen možak je bil, in kadar je poiskal v geružu korajže, si je najmanj pet dni zaporedoma domišljal, da je policijski komisar idrijskega mesta. Medalje je pripel na prsa in cesarsko kapo je posadil na glavo, pa je možko stopal od enega konca Idrije do drugega in slehernemu pripovedoval, da je — policaj-komisar numara ajne.

Ljudje so mislili, da se mu blede. Pa se mu ni blede, ampak v takih trenutkih (pa saj niso bili trenutki, pač pa dnevi in večeri celo tedni) je hotel pokazati, da je neizprosno vršilec vseh dolob, ki jo je določala pogodba, katero sklenil z očetom svoje žene.

Njegov tast — star in godrnjav možak — je imel v Grapi nad Idrijo malo hišice, katero je zapustil Štuli pod pogojem, da bo imel v nji do smrti svoj kot.

Lahko je reči: — Kot si je izgovoril — toda težko tistemu, iz kateremu ima kot izgovorjen.

Štula je to dobro vedel, pa kaj je hotel — pogodba je pogodba. Kadarkoli ga je stari s svojim nerganjem razjel, je zmešal Štula pol litra geruša, pripel medalje na prsi, si posadil na glavo cesarsko kapo, začel noret in pripovedovati slehernemu, ki ga je hotel poslušati, da je — policaj-komisar numara ajne.

Ljudje dolgo niso mogli razumeti njegovega početja, toda slednjic se je pokazalo, da je natančno izpolnjeval pogodbo, ki jo je sklenil s svojim tastom.

Dolgi dvajset let se je izogibal stareu, dvajset let je prenašal njegovo sitarenje, dvajset let se je točno pokoril vsem določbam, ki mu jih je nalagala težka pogodba.

Toda vsake stvari je enkrat konec.

Nekega decemberskega dne, ko je hodil ves omedaljen po idrijskih oštarijah, so mu prišli otroci povedati, da je umrl oče njegove žene.

Takrat je udarila njegova ura. Niti poteze ni izpremenil v obrazu, ko je stopal dostojanstveno proti domu.

Domov prišedši, je vzel iz skrinje zarjavel dokument, v katerem je bilo zapisano in podpčateno, da mora skrbeti za svojega tasta do njegove zadnje ure.

Odpri je okno in v mrzel zimski dan prečital pogodbo, ki mu je dvajset let težila srce.

Nato je pa stopil k postelji, zagrabil nagega mrliča, ter ga telebnil v Nikavo.

Nikava je potok, ki teče skozi Idrijo.

Ko so prišli zandarji ponj, jim je dovedoval:

— Saj sva bilj zmenjena samo do njegove smrti. Do njegove smrti in niti minute več.

Pa ni nič pomagalo. Ker je preveč strogo izpolnjeval uradne določbe, so ga poslali za šest mesecev na Zabajek.

NAROD V OROŽJU

Nemci groze z izstopom iz Lige narodov, ako se jim ne dovoli splošna oborožitev.

Skoro vsi narodi sveta zahtevajo razorožitev ter jo tudi deloma izvajajo, Nemci pa bi radi nadaljevali svojo oboroževalno politiko iz Wilhelmove dobe.

Pred leti, neposredno po svetovni vojni, se niso upali tako drzno dvigniti glave. Sedaj pa mislijo, da je prišel trenutek, ko morejo brez strahu in nevarnosti sneti krinko ter pokazati svoj predvojni obraz. Iz tega obraza izžareva star, pristen in neizprijen Wilhelmov duh.

Motili bi se, ako bi mislili, da se je ta še le sedaj na novo porodil. Ta duh je nepretrgoma živel od svetovne vojne do danes v nemškem narodu, ki ga je pa znal spretno prikrivati ter je lažno govoril o svoji miroljubnosti.

Do sedaj so Nemci varali ostali svet s tem, da so ga prepričevali, da nimajo revaržnih nakan.

Pokojni Briand jim je vsaj oficijelno — veroval ter sklepal z njimi razne dogovore, s katerimi jim je znatno zmanjšal bremena mirovne pogodbe. Briand je mrtev — in Nemci nočejo več priznati pogodb, ki so jih z njim sklenili, v kolikor se te pogodbe tičejo zagotovitve svetovnega mira.

Tudi v tem oziru so Nemci pokazali svoj pravi obraz: Pogodbe veljajo pri njih le toliko časa, dokler jim koristijo, potem pa postanejo zanj a cunja. Nemci so bili do sedaj vedno taki — in nerazumljivo bi bilo, da bi sedaj drugače ravnali.

Upajmo, da je boljši del sveta, recimo pravičnejši del sveta, končno spoznal pravo naravo Nemcev ter razbral njih prave cilje.

'Angleški listi so končno vendar začeli gledati Nemce v naravnih luči.

"Manchester Guardian" je priobčil dolg članek o priklakah v Nemčiji pod naslovom "Narod v orožju". Dopisnik tega lista v Berlinu poroča, da se motijo tisti, ki mislijo, da se Nemci bore za oboroževalno ravnopravnost.

Nemčiji ne gre samo za navadno oborožitev, ampak je njen cilj sedaj ta, da oboroži ves narod.

Nemčija se ne zadovolji s tem, da bo imela podmornice, matične ladje za letala, tanke, in težko artiljerijo, marveč hoče postati vojaška država.

Nemška vlada ni zadovoljna s tem, da bi bilo prebivalstvo vojaško izvežbano. Njeni cilji segajo dalj. Svojo vojsko bi rada izpremenila v vojaško kasto s posebnim družabnim obeležjem, kakršnega je imela bivša nemška vojska pred svetovno vojno.

Nemčija torej ne stremi le po vojaški hegemoniji, temveč hoče ustvariti v svoji notranjosti še posebno oblast vojaške kaste. Zahteva po vojaški ravnopravnosti je samo prva stopnja na tej poti.

Dopisi.

White Valley, Pa.

Dne 29. septembra sem dobil Special delivery pismo od Johane Wagner iz Park Hill, da je njen mož, Mihael Wagner, umrl dne 28. septembra. Ker sva bila dobra prijateljca, sem se seveda odpravil, da se udeležim pogreba, akoprav težko v teh časih.

Pogreb se je vršil 1. oktobra ob 9. uri zjutraj po katoliškem obredu. Da je bil Mihael Wagner priljubljen v tamkajšnji okolici, je pokazal pogreb, pri katerem je bilo 30 avtomobilov.

Pokojnik je imel malo trgovino in Post Office na Park Hill, to je blizu Conemaugha. Pred osemindvajsetimi leti je imel tudi svojo grocerijsko trgovino na Universal, Pa. Bil je tudi nekaj časa v Missouri na farmi. Sedaj je že kaih 17 let na Park Hill ter si je uredil lepo domačijo.

Bolehal je okoli tri leta. Nekateri so rekli, da je jetičen, a v resnici je imel raka na drobu.

Spadal je k društvu št. 44 S. N. P. J. in Moos Lodge. V Ameriki je bil okoli 30 let in je bil star 57 let. Doma je bil iz Martinje vasi, pri Zagorju, na Notranjskem.

Ranjki zapuščala žalujotočo ženo, 3 sinove in 3 hčerke. Ena je omčezana v Detroitu, drugi pa biva jo na Park Hill.

Družini Wagner izrekava iskreno sožalje jaz in moja žena.

V zadnjem dopisu sem bil otenil, da sem z nekim Italijanom govoril, ki dela na Etni in kako za služi. Sedaj sem pa izvedel, da je neki rojak v Etni kazal tisti moj dopis v prenegorovni Italijanom. Seveda, jaz sem poročal tako, kot sem slišal, ali je v resnici tako, ne vem. Hvaležen bi bil jaz in močoe še kateri drugi, da bi tisti rojak iz Etna poročal v Glas Naroda kaj o tamkajšnjih delavskih razmerah, ker njemu so dobro znane.

Jurij Previc.

Pogumna raziskovalka

Po daljši odsotnosti se je vrnila z Madagaskarja v Francijo mlada Francozinja Basse, ženska, ki lahko služi s svojim pogumom za svetel zgled marsikateremu možkemu.

Let 1930 je razpisalo francosko ministrtvo za kolonije natečaj za mlade raziskovalce Madagaskarja. Javil se ni nihče. Šele po daljšem premisleku in ko je videla, da so se moški popolnoma odtegnili stvari, se je prijavila za ekspedicio gdlc. Basse, ki je pridno študirala na Sorbonni. Z ministrstvom privoljenjem se je mlada dama podala na nevarno pot, potem ko je prejela navodila za ekspedicio od francoske Znanstvene akademije. Na Madagaskarju je sestavila spremstvo in se z njim napotila v ondote pragozdove. Prebrodila je srečno vse nevarnosti, katerim je človek izpostavljen v takšnem ozemlju, in se je vrnila domov z bogato znanstveno žetvijo, posebno lepo v pogledu geološkega materijala.

Tudi primerki madagaskarske flore in favne so v njeni zbirki tako obilni in mnogovrstni, da bodo napolnili cel oddelek pariškega muzeja.

SITOST BREZ HRANE

Moskovski učenjak Čukičev je injeciral nekaj krvi prebavljajoče živali v kri druge, lačne živali in je opazoval, da je zadnja takoj pokazala znake sitosti. V nadaljevanju teh poskusov je lačnim živalim injeciral posebno snov, tako zvani sekretin, in je ugotovil, da ji je občutek gladu istotako izginil po kratkem času. Drugače je bilo z injekcijam z razkošnimi produkti krvnih beljakovin. Te lačne živali niso nasitile. Pač pa je pozneje preizkusil podobne produkte iz drugih organov, namreč iz žlečodnih žlez in iz trebušne slinavke, in ti ekstrakti so spet zavirali glad. Ti poskusi seveda ne nameravajo najti načina, kako bi organizme redili brez hrane, temveč hočejo ugotoviti samo to, katere kemične snovi povzročajo stiskanja lačnega želodeca.

Uboj zaradi kilograma grozdja.

V Rumi se je zgodil hud zločin. Zaradi kilograma grozdja je bil napaden in smrtno poškodovan 22-letni Slavko Nikič. Zvečer si ga našli v domačem vinogradu nezavestnega v mlaki krvi. Ko se je nekoliko osvestil, je povedal, da je v domačem vinogradu naltel na dva neznanca, ki sta si natrgala nekoliko grozdja. Ko ju je vprašal, kaj delata v vinogradu, sta ga napadla z noži. Mladenič je za ranami umrl.

Ubil ga je po 20-letnem zalezovanju.

V bosanski vasi Dojkovcu je petdesetletni kmet Spasoje Orlić ubil kmeta Miloša Vujičića, karegega je zalotil v spanju. Spasoje se je pred dvajsetimi leti zaklel, da bo ubil Miloša, ker si je ta ob priški razmejitve posestev na Vujičjevo škodo prilastil kos zemlje. Nekaj dni po uboju se je Orlić sam prijavil sodišču, češ: — Dvajset let sem ga zalezoval, dokler ga nisem zalotil. Vklenite me! Ni mi žal, da sem ga spravil v grob.

SKRITI ZAKLADI V RUSLJU

V bivši palači sladkornega kralja bobrinskega v Leningradu so našli bogat zaklad. V kletnih prostorih so bile skrite dragocene slike, zlato, srebro in druge dragocenosti. Tajnost zaklada je odkril čelavec, ki je pred leti pomagal spravljati dragocenosti v klet. — Drugi zaklad so našli v nekem sanatoriju na Krimu. Na ta zaklad so naleteli po golem naključju. — Sanatorij je v bivši carski palači. Na verandi je stal kip grške boginje in neka bolnica se je slučajno naslonila nanj. Kip je padel in se razbil, iz njega so se pa vsule dragocenosti.

Med boljševiško revolucijo se je mnogim bogatašem posrečilo skriti denar in dragocenosti. Med ruskimi aristokrati je bila splošna navada pometati ob prihodu boljševikov dragocenosti v vodo, pobarvano s črnilom. Po hišni preiskavi so aristokrati dragocenosti potegnili iz pobarvane vode in jih navadno zakopali v zemljo. Večkrat se je pa pripetilo, da je lastnik zaklada pozneje pozabil, kam je bil skril svoje dragocenosti. V Berlinu živi zdaj ruski industrijec bedno življenje emigranta. Pred odhodom iz Rusije je zakopal mnogo denarja in dragocenosti v steklenicah na raznih krajih svojega veleposelstva. Že večkrat je poskusil priti do svojega skritega bogastva, toda zaman. Zdjaj se pa ne more več točno spomniti, kje so steklenice z denarjem in dragulji zakopane. Vse je minljivo, tudi bogastvo ne more vedno pomagati človeku.

VAŽNE NAJDBE V PUŠČAVI GOBI

Ekspedicioja dr. Sveta Heclina poroča o važnih arheoloških najdbah v puščavi Gobi. Mladi švedski učenjak dr. Folke Bergmann je našel med razvalinami slovitega "črnege mesta" Karakota med smetnj važne rokopise v kitajskem in drugih jeziki, med drugimi tudi takšne v doslej neznanim pisavi. V teh rokopiših sluti dr. Bergmann važne podatke o zgodnji zgodovini Azije.

Karakoto je razdelj brčkone Džingiskan in so ga potem radi pomanjkanje pitne vode polagona čisto opustili. Sredi puščave je našel dr. Bergmann tudi sledove obsežnih mejnih utrd, ki sličejo slovitemu kitajskemu zidu, in ostanke 2000 let stare pošne postaje iz dobe dinastije.

PEŠ JO JE UBRANIL

V oklici Gradca se je te dni sprl 58-letni upokojeni nadzornik gospodarsko - ekonomske stroke Frane Wenzler s svojo ženo. V prepiru jo je hotel udariti in pobiti na tla. Tedaj pa se je zapodil vanj domači pes, ki je ugriznil gospodarja v desni kazalec ter mu razmesaril obe podlehti. V težkem stanju so ga odpeljali v bolnico.

KITAJSKI BANDITI ODVEDLI BRITSKA ZAKONCA.

Londonški "Reuter" poroča iz Ničvanga, da so kitajski banditi prijeli dva mlada angleška zakonca ter pisali očetu žene pismo, v katerem zahtevajo od nje 700 tisoč kitajskih dolarjev in 200 pištol, velike množine streljiva, ur in zlatih prstanov. V primeru, da ne bi oče upošteval zahtov, groze z usmrčenjem hčere in zraven pristavljajo, da bodo tudi njenemu možu porezali uhlje.

DENARNA NAKAZILA IZVRŠUJEMO ZANESLJIVO IN TOČNO KAKOR VAM POKAŽE NA STOPNI SEZNAM

V JUGOSLAVIJO		V ITALIJO	
Din 200	\$ 4.-	Lir 100	\$ 5.75
Din 300	\$ 5.85	Lir 200	\$11.40
Din 400	\$ 7.50	Lir 300	\$16.60
Din 500	\$ 9.-	Lir 400	\$22.-
Din 1000	\$17.50	Lir 500	\$27.-
Din 2000	\$35.-	Lir 1000	\$52.75

Za izplačilo večjih zneskov kot zgoraj navedeno, pošiljajte v dinarjih ali vseh dovoljemo še boljše pogoje.

IZPLAČILA V AMERIŠKIH DOLARJIH

Za izplačilo \$ 5.00 morate poslati	\$ 5.70
" " " 10.00 " "	\$10.90
" " " 15.00 " "	\$15.90
" " " 20.00 " "	\$21.00
" " " 25.00 " "	\$26.10
" " " 30.00 " "	\$31.20

Prejemniki denar v katerikoli kraju izplačajo v dolarjih.

Najboljše in najhitrejše po CABLE LETTER za pristojbine 21.

METROPOLITAN TRAVEL BUREAU
(FRANK SAKSER)
216 WEST 18th STREET NEW YORK, N. Y.

POZIV NAROČNIKOM

Vse naročnike, ki se niso odzvali na poslana jim opomine prosimo, da po možnosti takoj poravnajo naročino. Ko mur to začasno ni mogoče, naj nam sporoči.

Vsem onim, ki se ne bodo odzvali, bomo primorani vstaviti nadaljno pošiljanje lista.

Uprava "Glas Naroda"

Mali Oglasi

imajo velik uspeh

Prepričajte se!

Prepričajte se!

KRATKA DNEVNA ZGODBA

IZIDOR GURIEWICZ:

BREZZIČNO POROČILO

(Sovjetska humoreska)

Ko je vstopil državljani Kovač v zadržno prodajalno, je poslovodja na tihem pomislil: — Oha, ali te nisem videl na zadnjem občnem zboru med govorniki? Ne boš me ukamnil! — V domnevi, da to ni navaden kupec, temveč odbornik v ulogi revizorja, je takoj poslal poslovodja prodajalca, tovarišu Petelinčeku, tajno brezzično poročilo številke 100. Navadno je priročilo slično dobro vago samo svoji vroče ljubljeni hčerki edinki. Prihajala je sicer brez vsakega čeka, toda oče Petelinček jo je sprejemal tako postrežljivo, kot da bi bila najboljši kupec.

— Smem se s čim postreči? Ali smem ponuditi sardine? Najboljše francosko blago... prima znakma... Jamčim, vseč vam bodo...
— M-m... ali imate slane kumare, — je zameketal Kovač.
— Kumarec? prosim lepo! Imamo prvovrstno ukrajinsko blago in tudi lasten domači pridelek. Cena je nekoliko nižja, ker dokaj prištedimo v lastni režiiji, a kakovost je zopet prvovrstna...
Kovač je pogledal v sodček.
— Prava ljubiteljska znakma! — ga je bodril Petelinček! — Dovolite, da vam ponudim ono kumarico, ki vam je najbolj všeč... Prava delikatosa, prosim.
— Dajte mi dve kumari.
— Izvolite, prosim. Morebiti želite, da nalašč za vas načnem nov sodček?
— Saj se ne splača radi dveh kumar, — je velikodušno odvrnil Kovač.

Petelinček je dvignil dlani kot da bi prosil usmiljenja in pričel mahati z rokami po zraku:
— Oprostite, državljani, a vaši pomisleki so neumestni. Kaj pravite! Mi imamo sveto dolžnost varovati koristi našega članstva... Vaša želja pomeni zapoved. Mi smo vam na uslugo. Zadržarstvo je pač zadržarstvo... Pozornost napram konzumentu je vodilno geslo našega občja!
Petelinček je z žljeko ujel polzko kumaro in jo vlnjudo izročil kupcu. Kovač je na mah cigriznil polovico kumare in rekel:
— Prav dobre so... niso preveč slane in po koperu dišijo.
— Ali smem še s čim postreči?
— Ne, hvala. Tu imate ček. Zapišite, koliko moram plačati.
— Takoj... prosim... Ali vam smem vse poslati na dom?
Kovač je od začudenja izbulil oči in rekel:
— Saj se ne splača na dom pošiljati slične malenkosti! Kje bi opravił potem vaš avtomobil toliko poti?
— Če ne bo zalegel avtomobil, bomo z letalom dostavljali blago! — se je pošalil Petelinček in pričel svečano resno zavijati oba drobna zavojčka.
Med tem je prišel iz skladišča v trgovino prodajalec Janez Neroda, zagledal Kovača in mu veselo zaklical:
— O, Miha, kaj pa ti iščeš pri nas?
— Mimo sem šel, — se mu je v zadregi nasmehnil Kovač. — Stoj!

NIKAR NE OBUPAJTE
sko niste tako trdni, kot ste bili poprej. Erah in druge težave umikajo vašo moč. Nečel zdravnik-... Jellat je imal šel nastavo miravila, kat-ro je tmočim vrnilo znanje. To zdravilo se imenuje NUGA-TONE. In se prodaja v vseh prvovrstnih lekarnah. Za en mesec zdravljena, stane je \$1.00. In je znanjčno. Kupite ono steklenico še danes, in jutri boste že opazili učinek. Zapišite si ime NUGA-TONE. (Adv.)

DRUŠTVA
KI NAMERAVATE PRIREDITI
VESELICE,
ZABAVE
OGLAŠUJTE
"GLAS NARODA" ne čita samo vaše članstvo, pač pa val Slovenci v vaši okolici.
CENE ZA OGLASE SO ZMERNE

NEVAREN LOV NA ORHIDEJE

Dva pogumna moža, Ernst F. Löhndorff in botanik dr. Hendersen, sta iskala v ozemlju Amaconke po naročilu neke trdke orhideje. Pri taknem iskanju v divjih z mrljico okuženih pragozdovih in med še bolj divjimi indijanskimi plemeni doživi človek marsikaj in ni čudno, če dosežejo potem žebuljice orhideje, ki jih odpravljajo v London ali Amsterdam cene, ki se gibljejo tudi okrog stotisočakov.

Nekega dne sta oba iskaleca od starega Indijanca, ki se je jima ponudil za vodnika, zvedela za silno redko, ogromno orhidejo. Navzlic vsem svarilom sta se odločila, da mu sledita. Pod njegovim vodstvom sta prišla po štirih napornih dneh v indijanski vas, ki je stala na kolih na črni laguni. Domačini so ju sprejeli precej prijazno in so jima dali eno izmed koč na razpolago, ker jima pa nista zaupala, sta se ponoči izmenoma vrstila na straži. Druga dne sta videla orhideje. Rasele so iz lian nad okroglo, črno mlako, v kateri je kar gomazelo krokodilov. Cveti so bili ogromni, nežno rožnati in podobni starogrškim žaram. Še nikoli nista videla podobnih orhidej. Eden izmed Indijancev je jima utrgal cvet, ki ga je Hendersen takoj preiskal z vncmo znanstvenika. A zdaj sta zvedela v svoje neprijetno presenečenje, da jima domačini ne bodo dovolili odnesti nobenega cveta ali semena, ker bi po starem prerokovanju sicer ves rod zapadel nesreči.

Vrnila sta se v kočjo in premišljevala, kaj storiti. Zvečer so imeli Indijanci neko divje slavje z omamljajočimi pijačami in tako sta ostala sama. Tedaj sta se odločila, da se splazita do mlake, nabereta semen in izgineta. Na drevesih sta našla nekakšne oklepke s grozotnimi, režečimi se meškami, deloma iz lesa, deloma iz velikanskih buč, ki jih je rabil poglavar za zaščito zoper strupene puščice. Nataknila sta si vsak po en oklep in splezala na neko drevo nad mlako. Skozi temo sta videla, kako se pod njima v močvirju fosforično svetijo oči krokodilov. Hendersen je splezal proti orhidejam. A komaj jih je dosegel, že se je oglašil dolg divji vrisk, leseni bobni so zaropotali in že so od vsepovsod prihrumeli koraki. Gost dež puščice se je vsul na oba belokožca, a jima skozi oklep ni mogel do živga. Löhndorff je Hendersenu zaklical, naj pride nazaj in si zakrije gole roke, ta pa ni mogel in mu je zavpil, naj strelja. Löhndorff je začel streljati, Indijanci so še dalje spuščali svoje strupene puščice, a si niso več upali bliže. Hipoma je zaklicel Hendersen: — Streljajte dalje, jaz imam dovolj. Bog z vami! — In že je padel v močvirje. Zastrupljena ost ga je zadel v roko, trup pa uinkuje, če je svež, s strašno hitrijo. Löhndorff je še za kratek hip videl, kako so krokodili od vseh strani navallili na kinkno v vodovju. Puščice so letale nanj, a njegovi strelji so držali divjake v primerni razdalji. Ko se je pričelo daniti, se je spustil Löhndorff na tla in pričel bežati vzdolž lagune. Indijanci pa ho tekli za njim. Moči so ga že zapuščale, ko mu je prišla nasproti truma znanih Indijancev, ki ga je rešila zasledovalcev. — Usodnih orhidej po ni prinesel s seboj.

— Ah tako... vidva sta torej prijatelja! — je začudeno vprašal Petelinček in takoj pospravil lep beli papir, v katerega je bil hotel zaviti Kovačevो drobnarijo. — Le pospravite vaše dragoceno imetje, — mu je surovo rekel. — Hvala le, pa za slične kupec. Imam itak preveč zastojkarjev. Vsak hoče same poskušati pa več brezplačno poje kakor nakupi... Vsaka žival si misli, da je že pri nas za gospodarja, če je pristradala članski delež!

— Kaj se to pravi! — je začudeno zamomljal užaljeni Kovač. — Saj ste mi vendar sami ponujali. Mar niste vi govorili, da pomeni konzumentova želja zapoved?
— Žvižgam na vaše zapovedi! — je razkačeno zamrmral Petelinček.
— No, no, le bodite vlnjudni, le, prosim! — se je razvnel Kovač.
— Kaj pa je? — je posegel vmes poslovodja.
— Zakaj ste mi dali po nepotrebnem obvestilo številke 3? Kaj vam je prišlo na misel? — se je razkačeno drl Petelinček. — Koliko časa sem po nepotrebnem izgubil!
— No, to je dobro, da sem te srečal! — je rekel Kovač Nerodi. — Pravzaprav imam premalo denarja na koncu meseca, veš. Najbrž ne bi stopil k vam po slanih. A vodstvo zadruge je naročilo nam, odbornikom, po zadnjem občnem zboru, da bi pazili, če so vaši prodajalci vlnjudni napram članstvu.

Petelinček je zopet ročno pograbil Kovačeva zavitka, ki sta slejkoprej ležala na istem mestu, in zavil v najboljše ovojni papir, gizdavto povezal z lepim trakom, izročil Kovaču, se mu ljudno priklonil in s sijajočim obrazom sladko zagostolel:
— Zgodila se je neljuba pomota, tovariš odbornik. Zelo obžalujem. Ali smem postreči tudi s slanihkom? Imamo samo prvovrstne slanihke. Ali smem zaviti? Denar boste lahko prinesli tudi kdaj pozneje, če boste slučajno šli mimo? To je brez pomena. Ali smem začasno zapisati slanihka na moj lasten račun, prosim?

NAJSREČNEJŠI ZAKON LOČENIH

Mlada zakonca, angleški kapitan Wyndam in njegova žena Margareta, se ravna po načelu, da je najsmrečnejši tisti zakon, ki v njem mož in žena živita ločeno. Zakonca Wyndam sta preživela skupaj samo medene tedne, potem sta šla pa takoj narazen in se sestajata samo od časa do časa. In oba sedaj zatrjujeja, da bi njuno že 12 let trajajoče zakonsko življenje ne bilo tako srečno, če bi živela skupaj.

Kapitanova žena je Norvežanka. Bila je zelo lepa in imela je vse polno snubačev. Čakala je pa tako dolgo, da je našla moža, ki se je strijal za njo v nazorih. Takoj po povratku z ženitovanjskega potovanja sta šla narazen. Ko se jima je rodilo dete, je ostalo pri materi. Dvakrat ali trikrat v tednu gresta zakonca skupaj v gledališče ali na koncert, drugače pa živita ločeno. Mož telefonira vsako jutro ženi, da se domenita, ali bo sta preživela dan ločeno ali pa se sestaneta.
Žena je vsa navdušena za ta način zakonskega življenja. Ko je mož povedal svojim prijateljem, kako živi v zakonu, so mislili, da se bo kmalu ločil. Izkazalo se je pa, da je to najboljša, če ne edina pot ohraniti zakonsko zvezo trdno. Edino tako se da preprečiti prenasičenosti v zakonu, ki je neizogibna tam, kjer se pojavijo malenkosti ter križi in težave vsakdanjega življenja, kar premnože zakone zastruji in umiči.

CENA
DR. KERNOVEGA BERILA JE ZNIZANA
Angleško-slovensko Berilo
ENGLJSKI SLOVENSKE REČNICE
\$2.—
Kupite ga pri
KNJIGARNI "GLAS NARODA"
216 West 12th Street
New York City

VAMPIRJI VELEMESTA
Spisal EMILE GABORIAU
ROMAN

16

VIII.

Mascarotov varovanec ni bil edini špijon za obiskovalko mladega umetnika. Tudi debela ženska pri vratih je postala radovedna, kdo more biti ta elegantna dama.
Ko je Paul odšel, je Andre nemirno hodil po ateljeju. Pri vsakem šumu pogleda na hodnik.
Slednjic zasliši korake; bila je ona.
— Dober večer, Andre, — pravi dama in mu ponudi majhno roko v pozdrav. — Kot vidite sem točna.
Bled in ginjen se trese Andre, kot list na veji ter sposlljivo poljubi njeno roko, pri tem pa jeclja:
— Mademoiselle Sabine! Kako ste dobri! Hvala vam!

Bila je Sabine, edina potonka mogočne rodovine De Mussidan, ki je bila pri Andreju, najdenčku iz bolnišnice de Vendome. — Sabine je bila mlado dekle, boječa, izobrazena ter je izpostavljala nevarnosti vse, kar ji je bilo najdragocenejše na svetu — svojo čast in pošteno ime.
Nad dve leti sta se ljubila Sabine in Andre.
Koncem leta 1865 si je Andre vsled preoblega dela pokvaril zdravje in se je odločil, da gre na potovanje. Nekega večera ga njegov učitelj Jean Lanier pokliče k sebi:
— Ako se hočete odpočiti, — mu pravi, — in obenem zaslužiti tri ali štiri sto frankov, imate priložnost. Nek arhitekt me je prosil, ako vem za kakega kiparja, da napravi nekaj kipov na deželi, v zelo lepem kraju s krasno pokrajino. Ali sprejmete ponudbo?

Ponudba je bila skrajno ugodna in Andre jo sprejme. V enem tednu je bil na potu. Ko pride Andre v Mussidan, si takoj ogleda delo, popraviti je bilo treba nekaj kipov; kar bo lahko napravil v dveh tednih. Toda nič se mu ni mudilo, okolica je bila preromantična. Mnogo slika v naravi in zdravje se mu naglo vrača. Toda bolj kot kaj drugega, ga je vezalo na prostor lepo dekle, katere oči so mu razgrele srce. To mlado dekle je bila Sabine.
Nekega jutro je Andre pozdravi, naslednje jutro je bila že poleg njegaja in ga opazovala pri delu. Dasi je bil Andre v veliki zadregi, vendar je neprestano govoril z njo. Sabine se je prepričala, da je mladi umetnik tudi zelo izobražen.
Nekega večera si mora Andre priznati, da ljubi Sabino; toda dekle je visokega rodu in neizmerno bogata.
Grad de Mussidan se nahaja v zatišju. Do prve vasi se je treba peljati skozi gozd. Spočetka je Andre jedel v veliki obednici sam. Čez nekaj dni pa se Sabine zmisli, da je to preponiževalno za umetnika in zakaj ne bi z njimi skupaj jedel. Njena postarna teta — Sabini stariši so bili v Nemčiji — rada privoli v to. In takoj po prvem skupnem kosilu izrazi teta svoji nečakinji veliko začudenje, kako more biti kipar tako zelo izobražen, ker se obnaša kot velik gospod iz mesta.

Stari teti je Andre vedno bolj ugajal in ga slednjic vpraša, ako bi jo hotel slikati z vsemi njenimi dragulji. Sabine je zautila, da ga ljubi; dnevi so ji potekali kot prrej sekunde, ko še ni poznala Andreja.
Teta je popoldne navadno spala. Tedaj sta Sabine in Andre hodila na izprehod, ali pa sta se vozila s čolnom po reki.
Tako sta potekla dva meseca prijazne ljubezni, četudi beseda ljubezen ni nikdar prišla skozi njuna usta.
Andre se je bal, kaj bo prinesla bodočnost in vsako noč je na koljenih zahvaljeval Bogu, da mu je naklonil še en dan.
Ko je Andre skončal delo, za katero je bil poklican, je hotel še prostovoljno napraviti nekaj okraskov na balkonu. Vsako jutro, ko so še vsi počivali, je Andre že delal in delo je vidno napredovalo.
Nekega jutra pride oskrbnik in mu pravi, da ga hoče madame takoj videti, da je nekaj zelo važnega.
Poln strahu se odpravi Andre in z težkmi koraki kot kak zločinec gre po stopnicah. Ko stopi v njeno sobo, stara madame razburjena hodi navzlic budemu revmatizmu naglo po sobi in maha z rokami.

— Tukaj ste, — pravi glasno; — povedali so mi, da ste bili tako nesramni, da ste dvorili moji nečakinji.
Madame govori z njim kot s hlapcem.
— Madame, — jeclja Andre.
— Bog v nebesih! Ali boste tajili, kar izdaja vaš obraz? — kriči stara gospa. — Ali ne spoznate, da ste velik nesramnež, da upate dvigniti oči proti Sabini de Mussidan? Od kod imate tak pogum? Mogoče vsled moje prijaznosti. Ali ste jo hoteli zapeljati in nas s tem prisiliti, da bi vam jo dali za ženo?
— Prisegam vam, madame! Moja častna beseda —
— Vaša častna beseda? Kdor vas sliši govoriti, vsakdo misli, da ste plemenitega rodu. Škoda, da moj mož ne živi več, polomil bi vse kosti v vašem telesu. Tako vam pa moremo samo zapovedati, da zapustite grad. Poberite svoje stvari in pojdite!
Andre se ne gane, obstoji kot bi okamenel. Vedel je, da ne bo več videl Sabine.
Madame de Chevauche pa se pomiri in pravi:
— Malo preostro sem vas prijela. Zelo naglo se razburim. Toda vsa okolica govori o vas in moji nečakinji. Vendar pa sedaj še ni nič slabega, in še ni prepozno, da greste od tukaj in pozabite mojo nečakinjo.

— Iti od tu in pozabiti? — Kot bi rekla Andreju: — Umri!
— Gospa, prosim poslušajte! — prosi Andre.
— Kaj govorite to? — pravi madame. — Sabine ni moj otrok. Edino, kar morem storiti, je, da o vsem tem nikdar ne omenim njenim starišem. O, Bog, ko bi oče izvedel, kaj se je tukaj godilo! Pojdite!
Andre gre iz sobe ter se oprilejše stene, ko gre po stopnicah. V glavi mu šumi, tla se mu gibljejo pod nogami. Na hodniku ga nekdo prime za roko. Bila je Sabine, bledega kot mramor.
— Vse sem slišala, Andre vse! — pravi Sabine.
— Da, — jeclja Andre. — Vsega je konec. Pognali so me od tu!
— Kam boš šel?
— Sam Bog ve! In ko enkrat grem od tod, mi ni mar, kam!
Sabine položi roko na njegovo ramo.
— Tako obupan si, — mu šepče.
Pogleda jo, da se ga prestraši. — Seveda, ubupan!
Še nikdar ni bila Sabine tako ljubka. — Obraz ji žari in iz oči ji kipi odločnost.
— In ako vam dam nekaj upanja za bodočnost, kaj potem?
— Kaj bi napravil? — vzklikne Andrej poln veselja. — Kaj vse bi naredil! Vse, kar more storiti človek! Naj bi se vse ovire zgrijniale okoli mene, vse bi odstranil. Postavite mi najtežje pogoje, izpolnil jih bom.

— Pozabili ste eno stvar, ki je potrebna: potrpljenje!
— O, mademoiselle, tudi to imamo. Samo ena beseda iz vaših ust, in živeti morem ob upanju.

NADALJEVANJE SLEDI

Ljubiteljem leposlovja
Cenik knjig vsebuje mnogo lepih romanov slovenskih in tujih pisateljev. Preglejte cenik in v njem boste našli knjigo, ki vas bo zanimala. Cene so zelo zmjerne.
Knjigarna "Glas Naroda"

VSAKDANJI KRUH

ROMAN IZ ŽIVLJENJA

Za Glas Naroda priredil I. H.

21

(Nadaljevanje.)

Kot oglje črne oči mladega gospoda so žarele pod močnimi trepalnicami. Zdaj se mladi gospod popraska — Trudi ga naglo pogleda. Nasmeh se ji — Trudi se skloni nad omaro s čipkami, njeni prsti brskajo okoli in poteče precej časa, predno najde zaželjeno čipko. —

Zvečer, ko gre Trudi iz trgovine s svojo prijateljico roko v roki, se izprehaja pred vrati mladi gospod. Prijazno pozdravi in se odkrije. Trudi se obrne k njemu. Do kavarne "Evropa" gre za njima. Vedno pa jima je bil tik za petami. —

Naslednjega večere pride Trudi sama iz trgovine. Trudi je bila "preneumna", kot je rekel gospod Leonard Setnika, kajti od svojega Leota je vzela samo kako malenkost. — Zakaj? — je rekla z izrazom, da je bila še bolj prikupljiva. — Saj te imam tudi jaz rada.

Da, rada ga je imela. Kolika sreča, da se je mogla zvečer pod temnimi drevesi pritiskati k njemu. Prvikrat v svojem življenju je začutila, da je postala od znotraj na zunaj gorka. Kadar jo je poljubil, je stala zamišljena in se tresla, kot ne bi bila zrastle v kleti. Vsako jutro je hitela mimo njegove hiše; njen nežni pogled je objemal veličastno vrsto oken — Leon je še spal. In zaokroži ustnice in dahne poljub v zrak — ta krasni fant! In predstavlja si njegove glase, njegova usta, njegove brčice, vso njegovo elegantno postavo. Stokrat pogleda po dnevu na uro — ali še ne bo kmalu večer?

Neka sanjava mehkoča je prišla nad Režekovo Trudi. Greta je to s hvaležnostjo občutila; nič več je ni tako suvala v mizni postelji. Zato pa je svoji starejši sestri tudi napravila kako uslugo. Trudi se je mogla na njo popolnoma zanesti, ako je še tako pozno trkala na vrata, kot veter je bila Greta pri vratih in jih je odprla. —

Potrpežljivo sedi Greta v trgovini na poveznem skafu. Vseokrog tema, vlažen mrak, ki je lezel do mozga. Jutranji duh se je dvigal iz košar z repo in zeljem, s krompirja, ki je ležal na kupu v kotu; gnil, žalosten duh ovenele zelenjave, duh po umirajočem življenju. Tihe, drhteče kaplje so se cedile po stenah; v črnih kotih je šumelo in prasketalo. Poleg tega se je oglašalo robato smrčanje. Vmes cvilenje kot glas mladega psa — to je bila Eli, ki je cvilila v spanju.

Moderne nebo je zopet viselo nad zemljo in se je odprlo: sredi stoji Jezus v nebeski svetlobi. —

— Vidiš, tvoj prijatelj sem! Tvoj brat sem! Zaradi tebe sem prišel, za tebe sem umrl, za tebe! Pridi k meni, danes sedaj, ta trenutek — reši svojo dušo! —

S krikom pade Greta na kolena, iztegne roke, v njenih očeh je nepopisljivo hrepenenje in trepetajoča udanost. —

— Ali že stoji pred tvojim prestolom moje ime? — Aleluja — Jezus — Aleluja! — V knjigi življenja — ali že stoji zapisano moje ime? —

Nobenega odgovora. Prikazen je izginila. — Klet, zevajoč grob. Brt, tako mrzlo, tako prazno, tako samotno! Še večji postaja duh po pesni, še bolj tajinstveno šepetajo glasovi noči. —

Jokaje govori Greta nerazumljive besede. Nepopisan nemir jo je objel — ali je bilo veselje, ali je bila bolelost! Krčevito se ji zvijajo roke. Tja, kjer so biserne vrata, kjer stoji "On", prijatelj in brat! Odpočiti se pri njegovih nogah, dotakniti se njegovega oblajila: Reši, reši me!

Četrte ure za četrte ure, pol ure za pol ure poteka; Greta ni več čutila počasnega poteka časa. —

Polnoč je že davno minila, ko potrka Trudi. Spretno je preskočila stopnico, pod katero je bil zvonec. —

Zelo se je zamudila v kavarni, kjer jo "on" nasičal s čokolado in pecivom. Njeni kodri so bili zmršeni. Njena vroča, razgreta žila je tolkla ob tanke, ledeno mrzle roke sestre. Iz njene šumeče obleke je prihajal močan duh po cigareтах. —

Brez besed vodi mlajša sestra starejšo skozi neprodno temo. In vedno bolj redno je Trudi trkala pozno na vrata in vedno potrpežljivo ji je odpirala Greta. —

Tako je potekala zima. —

Artur ni bil prav nič vesel doma svojega življenja. V šoli je vendar bilo bolj prijetno. Včasih ga je z vso močjo vlekel v šolo. Tam je saj mogel mirno sedeti in preko knjige gledati v zrak. Zdaj se je vedno glasilo: Artur tukaj, Artur tam! Brez posebnega dela je moral biti po vseh kotih. Mati ga je s posebnim veseljem postavila v prodajalno. Tu je moral stati med košarami, tehtati krompir in hvaliti zelenjavo, zlasti pa prijazno govoriti z deklami in jih hvaliti. —

Oče Režek je sicer to dobro razumel, toda tak mlad fant, to je bilo vse kaj drugega. Lasje, ki se kolobarijo okoli ušes in pogrnajoče brkice — vse to je mnogo bolj privlačno. Mati ga pogosto pogleduje in mežika ter mu daje pogum in če ni bil dovolj nagel, je bil zmerjan. — Tako neumen, tako zabit, iz tebe ne bo nikdar nič; niti pojma nimaš o trgovini. —

Težko jo poslušala, vsak dan težje. Že vstati mu je bilo mučno. Še v temni noči ga je oče spravil iz postelje in je moral iti z njim na trg. Iti tja, je še bilo, kajti bilo je tema; toda s sramečljivo po-bešenimi očmi, enkrat blede, enkrat rdeče, je prihajal domov. Ko bi ga srečal kateri njegov sošolec! Kako se je vedno zganil, ako je zalislal za seboj kak korak — toda ta bojezen je bila nepotrebna — kdo bi ga spoznal poleg vozička, ki sta ga vlekla dva psa. Bolestno je gledal lepe hiše — kaka stanovanja morajo to biti — sam je živel v kleti!

Včasih je obiskal Mino, kajti ako je prišla v klet, je mogla z njim izmenjati samo sporazumne poglede. Saj pri njej je bilo malo umiljenja. V kuhinjo k stotnikovim ni smel priti, zato pa je v mraku plaho lezel po zadnjih stopnicah kot tat in boječe potrkal na vrata, kjer je stal napis: — Smole, stotnik. —

Mina mu je vselej odprla vrata. Pri napol odprtih vratih sta vedno tiho govorila. Z enim ušesom je Mina vedno poslušala v stanovanje. Ako je tam zazvonil zvonec, je skočila: — Artur, počakaj. Takoj sem zopet nazaj!

In Artur je stal in čakal. —

V vetru je papolala luč na koncu hodnika in je več zatemnela kot pa razsvetljevala. Ako je slišel kake korake po stopnicah, se je stisnil v kot. Ni hotel, da bi ga kdo videl; kot berač pri kuhinjskih vratih. Sam pri sebi se je jezil na gospodo, ki je Mino tako dolgo zadrževala. —

In kadar se je Mina vrnila, se je glasno jezil na vse, ki so bili v sobi in očeta, mater in na celi svet. —

Mina ga poslušala s skrbnim obrazom. —

— Je pač tako; na to se moraš navaditi. Nekateri imajo boljše, nekateri slabše. Če pa vse pomislimo: vse medeno ni nikjer. Na primer, moja gospa — težko je z otroci in vedno mora vse lepo izgledati. Na koncu tedna dobi samo gospod meso. —

— Kaj me briga tvoja gospa?! Naj jedo, kar hočejo. Toda jaz vsega tega ne zdržim več! Ako bo šlo tako naprej, ne bom več prestajal!

— Toda Artur, — pravi Mina žalostno, prime ga za roko in jo drži. — Ne bodi tak! Še enkrat poskusi! Kaj pa vendar hočeš napraviti? Saj vendar ni tako slabo —

Mina ne govori več; nekdo prihaja po stopnicah. Kot zasačen zaljubljen par skočita narazen. Mina skoči v kuhinjo, Artur pa gre po zadnjih stopnicah navzdol. —

Doma je zopet moral biti na svojem mestu. Prej je bil Peter tako prijazen, toda zdaj ni bil več pri stotniku, moral je nazaj na fronto, novi služabnik pa je bil "še bolj zabit", kot je rekla gospa Režekova. Košare, polne perila, so čakale. Arturu so roke odrvele. Ožemalni stroj je neprestano ropotal. Z zadnjo močjo vrti Artur kljuko, pot se mu blešči na čelo. Njegova blede lica zarde. Kadar koli se premakne, mu padejo dolgi lasje na čelo. Materina nečimurnost ni dovolila sinu, da bi si jih ostrigel. —

Eli zapoje: —

"Naš Artur je tak, kot ni vsak; taka Amerika, nadloga velika!"

In dekle se oglasijo v zboru: —

"Pa je zauber fant, k' ma čist nov gvant".

Tedaj pa se ga loti divja veselost, zavija si brkice in se postavi v sredo gruče razposajenih babnic. Podi jih med košarami. Tu di oče Režek je bil veselo razpoložen; z razprostrtimi rokami je zadrževal bežeče dekle, mati pa z zadovoljnim nasmehom gleda na svojega nadebudnega sina. —

Po trgovini odmeva glasen vršec. Rdeče in razgrete zapuste deklet Režekovo klet. Rdeč in razgret gre tudi Artur v posteljo, burno mu teče kri po žilah. Naslednje jutro ga boli glava; težka utrujenost mu je ohromela ude. —

Spomladi je zbolel. —

(Dalje prihodnjič.)

ZGODOVINA METRA

Zgodovina metra je predvsem prastara. Začenja se, če gremo v prve oblike, s sužnjem-ljubljenem perzijskega kralja Kserksa. To je bil mož, katerega stopalo in komolec sta v zgodovini človeštva delala zmešnjavo več kot dva tisoč let. Ta kraljevi suženj je bil namreč prva mera starih narodov. Po njegovi nogi in komolecu, ki sta bila znatne dolžine, so merili najprej perzijski trgovci. In "noga" in "komolec" sta bila kasneje sprejeta kot dolžinska mera od vsega trgovskega sveta, tako da sta povzročila zmešnjavo od srednjega veka prav do 75. let preteklega stoletja. Zakaj mednarodni so bili le znaki merila. Noga in komolec pa sta bila v vsaki pokrajini, celo v vsakem večjem obrtniškem mestu, drugačne dolžine. —

Tako so imeli na primer Francozi pred veliko revolucijo kot dolžinsko mero "toise"; ta mera je prišla z Lajona, znanega trgovskega središča. Osnova tej meri je bila kraljevska noga, dolga 16,24 cm. Po tedanjem dvodecimalnem sistemu je bila "toise" razdeljena v 12 stopal, vsako stopalo v 12 palecev, vsaki palec v 12 linij. Ta "toise" je bila dolga okrog 2 metra. —

Pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko mero in težo, ki bi bila neizpremenljiva, zanesljiva in za vse enaka. Pa niso ji našli. Leta 1790 pa je francoski državnik Talleyrand predložil narodni skupščini predlog, da bi se uvedla nova mera, ki bi bila osnovana na edinici, odgovarjajoči pri vseh teh različnostih pa si je človeštvo prizadevalo, da bi izmislilo dolžinsko m